

Μοναχός Αρσένιος Διονυσιάτης (1886- 2 Σεπτεμβρίου 1983)

[/ Αγιορείτικα](#)

Άδολος, απλός, ευθύς, πράος, υπάκουος, ακτήμων, σπάνιος αγωνιστής, ευλαβέστατος, ειλικρινής, απονήρευτος, έτσι χαρακτηρίζε-ται απ' όσους τον πλησίασαν και τον γνώρισαν. Αμνησίκακος, απερίεργος, άγρυπνος, ασκητής σε όλη του τη ζωή.

Από τον αγιότεκνο Πόντο, δωδεκαετής, λόγω των τουρκικών πιέσεων, μετανάστευσε με την ευλαβή οικογένειά του στη Νότια Ρωσία. Νέος, μετά από πολλές περιπέτειες, μεταβαίνει στα Ιεροσόλυμα για προσκύνημα. Στο Σαραντάριο όρος φόρεσε το τίμιο ράσο του μοναχού κι επί οκταετία διακόνησε πρόθυμα στα πανάγια προσκυνήματα, όπου πάτησαν οι άχραντοι πόδες του Ιησού. Εκεί συνδέθηκε με τον μετέπειτα ασκητή της Αίγινας Ιερώνυμο τον Καππαδόκη (+1966), όπως και η αδελφή του, μοναχή Ευπραξία (+1990), η οποία τον

ακολούθησε αργότερα στην Αίγινα.

Το 1918 ο π. Αρσένιος έρχεται στο Άγιον Όρος και μονάζει στη μονή Σταυ-ρονικήτα. Κατόπιν πολλής προσευχής αποφασίζει τη φυγή του στην έρημο προς τελειότερη ζωή. Στην κορυφή του Άθωνα, σε μία πανήγυρη της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος, γνωρίζεται και συνδέεται με τον Γέροντα Ιωσήφ τον Ησυχαστή (+1959) και παρότι νεότερός του τού υποτάσσεται πλήρως, αναγνωρίζοντας την αξία του. Σαν διψασμένα ελάφια επισκέπτονται τα πιο φημισμένα ασκητήρια και σπήλαια τού Όρους ζητώντας τις πηγές αιζώνων υδάτων. Συμβουλευονται τον Δανιήλ τον Κατουνακιώτη (+1929), τον Καλ-λίνικο τον Ησυχαστή (+1930) και τον Εφραίμ τον Αγιοβασιλειάτη (+1938), στον οποίο υποτάσσονται. Μετά την οσιακή κοίμηση του Γέροντος Ιωσήφ (+1959) στη Νέα Σκήτη, ο π. Αρσένιος μετέβη με τον παπα-Χαράλαμπο(+2001) και μία μικρή συνοδεία στο Χιλανδαρινό Κελλί του Αγίου Νικο-λάου Μπουραζέρη παρά τις Καρυές, το 1967, με τη βοήθεια και υπόδειξη της Παναγίας.

Ο π. Αρσένιος με πόνο έλεγε στους νεώτερους μοναχούς της συνοδείας: «Προσέξτε το τυπικό που βρήκατε. Εμείς με τον Γέροντα χύσαμε αίμα για να σας το παραδώσουμε έτοιμο· εσείς μόνο να το φυλάξετε». Αγωνιζόταν έως του τέλους του αξιοθαύμαστα. Ενενηντάχρονος έλεγε: «Ξεκινώ για λίγο όρθιος την προσευχή· με προλαβαίνει η θεία Χάρις, ξεχνιέμαι και όταν αρχίζω να αισθάνομαι κόπον, κοιτάζω· πέρα-σαν τρεις ώρες». Άλλοτε πάλι έλεγε: «Όταν κάνω κομποσχοίνι, όρθιος, αισθάνομαι έντονη ευωδία θεϊκή. Ενώ, όταν λέω την ευχή καθιστός, ελάχιστη ευωδία αισθάνομαι». Και σχολίαζε ο μακαριστός Γέροντας Παΐσιος, που πολύ τον εκτιμούσε: «Παρόλο που ήταν τότε ενενήντα πέντε χρονών ο Γέροντας, αγωνιζόταν συνέχεια φιλότιμα και συνέχεια πλουτιζόταν πνευματικά, και ας είχε πολλά αποταμιευμένα πνευματι-κά κεφάλαια».

Το 1979 ακολούθησε τη συνοδεία στη μεταφύτευσή της στη μονή Διονυσίου. Έμεινε εκεί γηροκομούμενος και προσευχόμενος επί μία τετραετία. Στις 2.9.1983 φτερούγισε η άμωμη ψυχή του για τον ποθεινό του ουρανό. Ο Γέροντας Γαβριήλ Διονυσιάτης, που ήταν μαζί του στο γηροκομείο της μονής, τον είδε με θαυμασμό μέσα σε υπερουράνιο φως. Εκεί κι εμείς τον γνωρίσαμε προσευχόμενο και πήραμε την ευχή του στην κλίνη του, γηροκομούμενο με πολλή αγάπη από τους νεότερους μοναχούς.

Πηγές- Βιβλιογραφία

Ιωσήφ Διονυσιάτου μοναχού, Ο Γέρων Αρσένιος ο Σπηλαιώτης (1886-1983), Άγιον Όρος 2001. Μωυσέως Αγιορείτου μοναχού, Μοναχός Αρσένιος (1886-1983), Πρωτάτον 6/1983, σσ. 124-125.

(Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό, τ. Β, εκδ. Μυγδονία, σ. 1057-1063)

Πηγή: www.pemptousia.gr